

I de senere år har jeg fået et mere nuanceret forhold til vores store nabo i syd. Nu har jeg jo aldrig været ramt af traumet fra 64, som visse dele af det politiske landskab tilsyneladende stadig render og slæber rundt på.

I min barndom oplevede jeg tyske turister grave huller i fine sandstrande ved vesterhavet og besætte dem med små *besetzt*-skilte. Det skabte en fordomsfuldhed, som jeg siden hen har arbejdet på at slippe af med igen. De tyskere, jeg rent faktisk har mødt igennem tiden, har været aldeles fantastiske mennesker.

Lige for tiden er jeg ret betaget af Angela Merkel. Det er alligevel mageløst, at en lille grå, undseelig, bondekone-lignende politiker fra det forhenværende Østtyskland på den måde sætter dagsordenen i Europa lige nu. Hun er jo lige for øjeblikket Europas mægtigste kvinde. Selv Sarkozy må bøje sig, så hans store næse næsten rører gulvet for fru Merkel. Det er da sejt. Hvem skulle have troet, at alle de øvrige EU-landes regeringschefer må ringe til Angela fra

Tyskland, før de rokker med ørene.

Tyskland er jo også hjemland for virkelig gennemtænkt teknologi. Se blot på bilindustrien, som igennem årtier har formået at producere de mest eftertragtede mærker i verden. Jo, jo der findes da biler, som folk drømmer mere om end Mercedes og BMW, men de er jo kun de allerfærreste forundt at købe. Tyskernes biler er dyre, men stadig inden for almindelige menneskers rækkevidde.

Når man så ved, at tyskerne har det i sig at lave ualmindeligt gennemtænkte løsninger på hverdagens behov, så kan det undre, at en så simpel ting som designet af kassebåndet i Lidl og Aldi er så komplet åndsvagt, som det er. Jeg tænker, at alle, der handler i de nævnte butikker, hver gang tænker: "Hvilken komplet idiot har udtænkt det her?" Jeg ved godt, at både Aldi og Lidl har et koncept kørende, men kunne de da for helvede ikke have tjekket, hvad danskerne var vant til på forhånd, inden de gjorde deres indtog? Brugsen i den lille by jeg kommer fra, havde et bedre kassebånd, end den nye Lidl i nærheden - og det var i starten af 90'erne. Og hvad er det geniale i at have et 4 meter langt bånd ind mod butikken til at stakke varer på, når man har 1/4 kvadratmeter til febrilsk at forsøge at pakke sine varer, så man ender med at forlade butikken i en tilstand af akut stress? Er ledelsen i de to kæder klar over, hvor dumt det er? Det er sgu ikke underligt, at kasseassistenten ofte har et lettere undskyldende udtryk i øjenene, når man prustende kaster sine indkøb ned i poserne.

Så Tyskland er et paradoksernes land. På den ene side har man Berlin, som for tiden bliver udråbt til at være den absolut fedeste storby i Europa. Man har en årtier lang tradition for at lave produkter, som folk bare vil have. Endelig eksporterer man to dagligvarekæder, hvor folk kan få deres daglige dosis stress og frustration alene på grund af indretningen. Det må sgu være et ret utaknemmeligt job at arbejde i Aldi og Lidl. Jeg tager hatten af for de folk, som dag ud og dag ind lever med de idiotiske kassebånd. Nå!

Christian Langballe

Billedet er fra Wikipedia - for information om rettigheder klik [her](#)